

Орлу схотілось попоїсти;
Піднявсь угору пtiчий цар
І вгледів відтіля, що край ставка овчар
Онучі прати мусив сісти,
Отара ж попаски попхалась навмання.
Орлу се по нутру; зложивши моцні крила,
Опукою згори — аж вітром зашуміло —
Орел ушкварив на Ягня,
Підняв його і геть потеревив за гору.
І треба ж, що на сюю пору
Пило біля ставка дурне Воронення.
Страх полюбилося йому цареве діло,
І думає: "Чому ж сього я не зроблю?
Да не Ягня, а барана вхоплю".
Дивлюсь — воно угору полетіло
Да й пуць на шию барану
І, кігті вплутавши йому у вовну білу,
Смикнулося нести, да ба! вага не в силу:
Баран важенький і Орлу.
Воно вже стямилось, мерщій би полетіло,
Так із шерсті не виплутає ніг.
Дурне моталося, поки овчар прибіг
І, гарненько йому обскубши крила,
На іграшку дитині дав.
Мабуть, Господь так світ создав,
Що менший там не втне, де більший геть-то зможе,
Що дядькові пройшло, ти не роби, небоже,
Щоб крилець хто не обчухрав!